

Arrest

nr. 300 958 van 2 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 19 oktober 2021 in België aan. Zij dient op 20 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 8 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtun en soennitisch moslim te zijn, afkomstig uit het dorp Barrho, district Rodat, provincie Nangrahar. U woonde met uw ouders, broers en zussen samen in uw geboortedorp tot uw vertrek uit Afghanistan.

In uw dorp was een controlepost van de lokale politie gevestigd. De commandant van deze post was vroeger een zakenpartner van uw vader in de veehandel. Hij vroeg u om tweemaal per dag, in de namiddag en in de avond, brood te brengen naar de controlepost. Het brood werd gemaakt door de vrouw van de commandant en u moest het bij hem thuis gaan ophalen. Zijn huis was ongeveer vijf minuten van uw eigen huis en vijftien minuten van de controlepost. U lichtte uw vader in en ging akkoord met zijn voorstel, waarop er op 18/01/1399 (Afghaanse kalender, 6/04/2020) een contract opgesteld werd en u met uw werk begon. Een maand later vond uw vader een dreigbrief voor u op het terras van de moskee. In de dreigbrief stelde de taliban dat u moest stoppen met het leveren van brood aan de controlepost, anders zouden ze u vermoorden. Vervolgens kwamen de taliban 's nachts bij u thuis langs op zoek naar u. Uw moeder informeerde u dat de taliban voor de deur stond, waarna u over de gemeenschappelijke muur vluchtte naar het huis van de buren, waar u zich verschulde in de stal. Uw buren wisten van niets. Uw vader deed de deur pas open toen u al bij de buren was. De taliban doorzochten vervolgens uw hele huis. Toen ze u niet vonden, namen ze uw vader mee. Ze zeiden verder niets meer tegen uw familie. De volgende ochtend kwam uw moeder naar het huis van de buren en nam u mee terug naar huis. Uw moeder had tevens uw maternale oom ingelicht en hem gevraagd een oplossing voor u te zoeken. Uw maternale oom stelde dat u moest vertrekken, wat u deed. Na uw vertrek uit Afghanistan ging uw familie bij uw maternale oom wonen, op zo'n twintig minuten van uw huis.

U weet niet of de taliban na uw vertrek nog naar u zochten. Uw vader is nog steeds vermist.

U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. U kwam aan in België op 19 oktober 2021 en diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer vreest u gedood te zullen worden door de taliban.

Ter staving van uw eigen identiteit en de identiteit van uw vader legde u een kopie van uw eigen taskara en een kopie van de taskara van uw vader neer. Ter staving van het werk dat u deed voor het checkpoint van de lokale politie legde u een kopie neer van twee contracten. Ten slotte legde u ook een kopie van een dreigbrief en een kopie van een brief van de dorpsoudsten neer ter staving van de problemen die u in Afghanistan ondervond.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de taliban heeft gekend en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar Afghanistan door het feit dat u brood leverde aan het checkpoint van de lokale politie in uw dorp, problemen zou krijgen met de taliban (CGVS I, p.10,11; CGVS II, p.23,24).

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat u doorheen uw asielprocedure verklaringen aflegde waarmee u trachtte de asielinstanties in hun beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden. Zo ondernam u een manifeste poging tot leeftijdsfraude. Tijdens uw aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 20/10/2021 verklaarde u geboren te zijn op 25/05/2004. Uit leeftijdsonderzoek, uitgevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17/11/2021, bleek dat u toen minstens 23 jaar was. Dat is een verschil van minstens vijf jaar tussen uw leeftijd op basis van uw beweerde geboortedatum en uw werkelijke leeftijd. Wanneer u met dit verschil geconfronteerd werd tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal hield u vast aan de door u opgegeven geboortedatum en verklaarde u slechts dat uw moeder u vertelde dat u op die datum geboren bent (CGVS I, p.3,4). Het is echter duidelijk dat u geprobeerd hebt om de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd en te doen geloven dat u minderjarig bent. Uw leeftijd is een essentieel element van uw identiteit en levensomstandigheden in hun land van herkomst en vormt het kader van het aangehaalde asielaanvraag. Dat u in werkelijkheid meerderjarig en zelfs zo'n vijf jaar ouder bent, verandert niet alleen de positie die u in uw vluchtverhaal inneemt, maar ook de

kennis die er redelijkerwijze van u verwacht kan worden. Uw betrachting om op al deze punten de asielinstanties te misleiden doet ernstig afbreuk aan het geloof in uw nood aan internationale bescherming.

Voorts kunnen er enkele bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent het feit dat u brood bezorgde aan het checkpoint van de lokale politie in uw dorp. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat er vijftien tot twintig personen in het checkpoint werkten, maar dat u maar van vijf van hen de naam kende. U zag deze mensen nochtans een maand lang tweemaal per dag (CGVS I, p.11,13; CGVS II, p.7). Verder is er ook een tegenstrijdigheid in verband met het contract dat u neerlegde ter staving van uw werk. Zo verklaarde u eerst dat de commandant dit document opstelde en ondertekende – u wist verder niet door wie het documenten nog ondertekend werd (CGVS II, p.3). Wanneer u erop gewezen werd dat er in het contract staat dat u in het huis van de commandant moest verblijven, stelde u echter dat u niet wist wie het document opstelde (CGVS II, p.24). Daarenboven stelde u tevens dat de commandant meestal met dieren bezig was en dat zo'n mensen niet veel begrijpen (CGVS II, p.24). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen en ondermijnen compleet de bewijswaarde van het document. Het valt ook op dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u voedsel en water naar de checkpoint bracht, terwijl u op het CGVS expliciet stelde dat u enkel brood en geen drank bezorgde (CGVS II, p.10). Ook deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan het geloof in de opdracht die u zou hebben uitgevoerd. Voorts rijst ook de vraag waarom u werd aangeworven voor deze taak, die de leden van de checkpost gemakkelijk zelf kon uitvoeren in plaats van op hun gsm te zitten (CGVS I, p.12,13). U diende immers het huis van de commandant binnen te gaan waar u van zijn vrouw het brood in ontvangst diende te nemen. In de Afghaanse cultuur is de aanwezigheid van een niet-verwante man in een huis met enkel vrouwen evenwel niet aanvaard, hetgeen u ook zelf erkent wanneer u ter verklaring opwerpt dat u omdat u jong was het huis van de commandant binnen mocht (CGVS I, p.11-12). U gaat er echter aan voorbij dat u in werkelijkheid zo'n 22 jaar oud was toen u Afghanistan verliet, zoals blijkt uit het hierboven aangehaalde leeftijdsonderzoek. Met uw werkelijke leeftijd valt ook uw voorstelling dat u dit werk deed direct nadat u van school thuis kwam in duigen (CGVS 1, p. 11,12). Ook voor de vergoelijking van het risico dat u nam door expliciet steun te bieden aan de lokale politie wees u op uw jonge leeftijd. U was zich bewust van het gevaar en hield uw taak dan ook geheim. U werd hierbij geholpen doordat het door uw jonge leeftijd niet opviel dat u dit werk uitvoerde, zo zei u (CGVS I, p.14). Deze vaststellingen doen sterk afbreuk aan het geloof dat er aan uw broodleveringen gehecht kan worden.

Omdat uw bewering dat u brood bezorgde aan de checkpoint niet plausibel is, kan er evenmin geloof gehecht worden aan het conflict met de taliban dat er uit uw werkzaamheid voortvloede. Die vaststelling wordt nog versterkt doordat u niet in staat was om de bedreigingen en incidenten ten gevolge van dit werk aannemelijk te maken. Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u een dreigbrief van de taliban ontving. Vooreerst was u niet in staat om de omstandigheden waarin uw vader de brief vond aannemelijk te maken. U verklaarde dat uw vader de brief voor het ochtendgebed vond op het terras van de moskee (CGVS I, p.15). De brief lag daar gewoon en uw vader raapte hem op (CGVS I, p.15). Volgens uw verklaringen was dit echter geen plaats waar specifiek brieven achtergelaten werden (CGVS II, p.14). U had tevens geen weet van andere mensen die op deze manier brieven van de taliban ontvingen, noch of er voor of na uw brief nog brieven op deze plaats gegooid werden (CGVS II, p.14). Daarenboven kan er nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen omtrent wie er op dat moment bij uw vader was. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw vader alleen was toen hij de brief zag (CGVS I, p.15). Even later verklaarde u echter dat u niet wist of hij alleen was (CGVS I, p.15). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u opnieuw dat er niemand anders in de moskee was (CGVS II, p.13). Deze versies vallen onmogelijk met elkaar te rijmen. Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent of u al dan niet zelf de brief las. Ofschoon u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat u de brief zelf gezien had, maar dat uw vader hem voorlas (CGVS I, p.16), u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde dat u de brief helemaal niet zag of las (CGVS II, p.15). Dat u het niet nodig vond om de brief zelf te lezen is niet redelijk noch ernstig aangezien er van u, een verzoeker om internationale bescherming, wel in alle redelijkheid verwacht kan worden dat u zich zo grondig mogelijk informeert over een cruciaal element van uw asielrelaas. Verder was uw kennis over de inhoud van de brief beperkt. Zo wist u niet door wie de brief ondertekend werd (CGVS I, p.8 & 16).

Op basis van het bovenstaande kan besloten worden dat u niet in staat was om de dreigbrief die u zagezegd van de taliban ontving aannemelijk te maken.

Verder moeten er ook vragen gesteld worden bij de reactie van u en uw familie op de incidenten met de taliban. Zo stelde u dat uw vader de dreigbrief van de taliban niet serieus nam en u dan ook zei dat "het niets is" (CGVS II, p.14,17). Nochtans geeft u aan dat deze taliban 's nachts de macht hebben over uw dorp, was hun informatie over uw leveringen aan de lokale politie terecht en werd u expliciet met de dood bedreigd indien u uw werk niet zou stop zetten en u overgeven (CGVS I, p.9, 23). Bovendien stelde zijn vriend en de lokale politiecommandant dat de brief een probleem kon vormen (CGVS I, p.23). Dat uw

vader dan toch oordeelde dat de brief niet serieus was, is allesbehalve geloofwaardig. Dat u bovendien in de dagen tussen de ontvangst van de dreigbrief en het bezoek van de taliban opnieuw brood leverde aan het checkpoint en op deze manier openlijk de vraag van de taliban negeerde is gespeend van alle logica (CGVS II, p.16). Voorts is uw kennis over het bezoek van de taliban aan uw huis beperkt. Zo wist u niet hoeveel talibanleden er langskwamen noch hoeveel talibanleden er binnenkwamen om uw huis te doorzoeken, zelfs niet bij benadering (CGVS I, p.18; CGVS II, p.18). U wist verder ook niet op welke manier ze uw vader meenamen of wat uw familieleden op dat moment deden (CGVS I, p.20). Dat u zich hierover niet beter informeerde is niet redelijk noch ernstig aangezien er, zoals hierboven reeds vermeld werd, van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs wel verwacht kan worden dat hij zich zo grondig mogelijk informeert over alle aspecten die ook maar enigszins in verband staan met de kern van zijn vrees. Voorts is het ook compleet onlogisch dat de taliban langskwamen omdat ze naar u op zoek waren, vervolgens uw vader meenamen, maar verder niets zeiden (CGVS I, p.20). Indien de taliban u werkelijk zochten, kan er wel verwacht worden dat ze iets van instructie of bedreiging aan uw familie doorgaven. Voorts legde u ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent wat uw maternale oom deed nadat de taliban uw vader meenamen. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw broers te jong waren en dat u niet wist of uw maternale oom naar uw vader zocht, u vroeg het hem ook niet (CGVS I, p.21-22). U voegde daaraan toe dat er geen plaats is waar ze naartoe konden gaan om het te vragen (CGVS I, p.22). U verklaarde tevens dat uw maternale oom wel naar de dorpsoudsten ging om te vragen een brief voor u te schrijven om te bevestigen dat uw leven weldegelijk in gevaar was (CGVS I, p.22). Tijdens uw tweede onderhoud stelde u dat uw familie probeerde iets over uw vader te vinden en dat ze daarom naar de maliks gingen. Deze maliks deden echter niets, ze gingen niet op zoek naar uw vader (CGVS II, p.9). Dat u eerst verklaarde het niet te weten, maar in een volgend persoonlijk onderhoud wel stelde dat uw familie naar uw vader gezocht had, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. Het is ook frappant dat uw familie verder geen stappen ondernam. Behalve de maliks lichtte ze niemand in over uw vermiste vader (CGVS II, p.23). Ook de houding van de maliks kan niet begrepen worden. Op de vraag van uw familie om uw vader te zoeken antwoordden ze eenvoudigweg dat ze niet weten waar ze naartoe zouden moeten gaan. Nochtans ligt het voor de hand dat uw vader zich bij de taliban bevindt, zoals u ook zelf aangaf, waardoor deze uitspraak van de ouderen elke voeling met de situatie mist (CGVS II, p.9,22,23). Er kan immers aangenomen dat de ouderen voor de machtsovername, maar zeker erna, in staat waren om de taliban te contacteren indien ze dat wensten .

Ten slotte stelde u dat u niet wist of de taliban na uw vertrek uit Afghanistan nog op zoek waren naar u (CGVS I, p.22). Dat u hierover geen informatie had en u zich hierover ook niet informeerde bij uw familie, is niet redelijk noch ernstig aangezien u nog steeds op regelmatige basis contact heeft met uw moeder en uw maternale oom.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U legt immers slechts kopieën neer waardoor de authenticiteit van deze stukken niet nagegaan kan worden. De taskara van u en uw vader hebben overigens geen bewijskracht inzake uw vrees ten aanzien van taliban en hebben evenmin gezien de beperkte bewijswaarde het vermogen het resultaat het leeftijdsonderzoek te beïnvloeden. De bevestigingsbrief van de dorpsouderen over uw identiteit en uw problemen werd op vraag en met behulp van uw oom opgemaakt nadat u Afghanistan had verlaten (CGVS I, p.22; CGVS II, p.4). Het gesolliciteerd karakter ontnemt dit stuk elke objectieve bewijswaarde. De contracten en de dreigbrieven werden hierboven reeds aangehaald en bovendien hebben dergelijke documenten slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten, en kunnen op zich de geloofwaardigheid van een relaas niet herstellen. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat Afghaanse documenten sowieso een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen

en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het

aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu

I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige

overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

In tegenstelling tot de blote bewering van uw advocaat dat u louter omwille van uw verblijf in Europa als tegenstander van de taliban aanzien zou worden blijkt uit de landeninformatie niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging (CGVS II, p.24). Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt ter staving van haar betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekende partij een aanvullende nota neer met bijgevoegd "*bewijs van integratie*" zijnde loonfiches en attest tewerkstelling.

2.2.3. De verwerende partij maakt op 16 januari 2024 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar landeninformatie.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte '*beoordeling van feiten en omstandigheden*' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle

elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstig schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.4.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekende partij stelt bij terugkeer de taliban te vrezen omdat zij brood leverde aan het checkpoint van de lokale politie in haar dorp.

Zoals blijkt uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing bevat het asielrelaas van verzoekende partij bedrieglijkheden, onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en incoherenties waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt. Zo stelt de commissaris-generaal vast:

- dat verzoekende partij de asielinstanties trachtte te misleiden ingevolge een manifeste poging tot leeftijdsfraude;
- het niet aannemelijk is dat zij brood leverde aan het checkpoint van de lokale politie in haar dorp omdat zij daaromtrent onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegde;
- gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen inzake het leveren van het brood kan er ook geen geloof gehecht worden aan het conflict dat zij daardoor met de taliban had;
- de onaannemelijkheid van het conflict met de taliban verder versterkt wordt door haar onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen over de omstandigheden waarin haar vader de dreigbrief vond en op welke manier zij al dan niet kennis kreeg van de inhoud van de dreigbrief;
- dat de reactie van haarzelf en haar familie op de incidenten met de taliban niet geloofwaardig zijn;
- dat haar kennis over het bezoek van de taliban aan haar huis beperkt is en het onlogisch is dat de taliban geen instructie of bedreiging aan haar familie doorgaven en dit ondanks dat zij op zoek waren naar verzoekende partij;
- dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde over wat haar maternale oom deed nadat de taliban haar vader meenamen en het frappant is dat haar familie geen verdere stappen ondernam;
- dat verzoekende partij niet wist of de taliban na haar vertrek uit Afghanistan nog op zoek naar haar waren.

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten wordt voorts gemotiveerd:

“De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U legt immers slechts kopieën neer waardoor de authenticiteit van deze stukken niet nagegaan kan worden. De taskara van u en uw vader hebben overigens geen bewijskracht inzake uw vrees ten aanzien van taliban en hebben evenmin gezien de beperkte bewijswaarde het vermogen het resultaat het leeftijdsonderzoek te beïnvloeden. De bevestigingsbrief van de dorpsouderen over uw identiteit en uw problemen werd op vraag en met behulp van uw oom opgemaakt nadat u Afghanistan had verlaten (CGVS I, p.22; CGVS II, p.4). Het gesolliciteerd karakter ontnemt dit stuk elke objectieve bewijswaarde. De contracten en de dreigbrieven werden hierboven reeds aangehaald en bovendien hebben dergelijke documenten slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten, en kunnen op zich de geloofwaardigheid van een relaas niet herstellen. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat Afghaanse documenten sowieso een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan.”

2.3.4.2. Met betrekking tot de motivering inzake haar leeftijd wijst de verzoekende partij erop dat het probleem betreffende de betrouwbaarheid van het leeftijdsonderzoek al ter sprake is gekomen in het Europees Parlement in een resolutie. Zij citeert uit informatie waaruit volgens haar blijkt dat er ernstige problemen zijn met het leeftijdsonderzoek waaraan zij werd onderworpen en dit terwijl de verwerende partij ervan uitgaat dat dit leeftijdsonderzoek objectief en dus onbetwistbaar is.

De Raad stelt evenwel vast dat blijkens de stukken van het administratief dossier de verwerende partij op goede gronden tot de bevinding is gekomen dat verzoekende partij duidelijk geprobeerd heeft om de asielinstanties te misleiden aangaande haar leeftijd en te doen geloven dat zij minderjarig is. Zo blijkt dat verzoekende partij als geboortedatum 25 mei 2004 opgaf, wat zou betekenen dat zij op het ogenblik van het doen van haar verzoek om internationale bescherming (20.10.2021) zeventien jaar en bijna vijf maanden is. De medische test die werd uitgevoerd op 17 november 2021 wijst echter uit dat verzoekende partij *“op datum van 17-11-2021 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger. Immers eens de wijsheidstanden volgroeid zijn zal ook met toenemende leeftijd deze methode de werkelijke leeftijd onderschatten aangezien geen verdere veranderingen radiologisch optreden.(..)”* Gelet op de dermate grote discrepantie tussen haar voorgehouden leeftijd en de leeftijd zoals die blijkt uit voormelde test kan verzoekende partij haar voorgehouden minderjarigheid geenszins verklaren door te stellen dat haar moeder haar verteld heeft dat zij op die datum geboren is (CGVS I, NPO, 21 maart 2023, p. 4). Verzoekende partij voert, hoewel zij gelet op haar betoog blijft voorhouden jonger te zijn, geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de vaststelling dat zij doelbewust de asielinstanties trachtte te misleiden. In zoverre zij wijst op algemene informatie en hieruit afleidt dat er ernstige problemen zouden zijn betreffende het leeftijdsonderzoek waaraan zij *in concreto* werd onderworpen, dient immers te worden opgemerkt dat verzoekende partij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet kan aanvechten of betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is.

Verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij, zoals opgenomen in het administratief dossier. Zo zij werkelijk de mening toegedaan was dat er een probleem was met haar leeftijdsonderzoek, kon aldus worden verwacht dat zij dit zou hebben aangekaart via de geëigende weg. Verzoekende partij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Bovendien blijkt ook uit het gehoorverslag dat verzoekende partij stelde geen bezwaar te hebben tegen het resultaat van de leeftijdstest (CGVS I, NPO, 21 maart 2023, p. 3-4). Dat zij bedrieglijke verklaringen aflegt over een dergelijk essentieel onderdeel van haar identiteit, met name haar leeftijd, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij niet verwijzen naar haar voorgehouden jeugdige leeftijd teneinde de motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.3.4.3. Wat betreft de ongeloofwaardigheid van haar relaas dat zij brood bezorgde aan de checkpoint van de lokale politie van haar dorp spitst de verzoekende partij zich met haar kritiek dat zij weinig geletterd is en geen enkele reden heeft om alle namen te onthouden toe op de motivering dat het opmerkelijk is dat zij maar vijf namen kende van de vijftien tot twintig personen die in de checkpoint werkten. Naast de vaststelling evenwel dat verzoekende partij verklaarde dat zij tot de 8ste graad naar school is geweest en te kunnen lezen (CGVS I, NPO, 21 maart 2023, p. 4 en 15) en er bovendien ook van personen met een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat zij gedetailleerde en doorleefde verklaringen kunnen afleggen over kernaspecten van hun relaas zodat de commissaris-generaal op pertinente wijze vaststelt dat van iemand die verklaart gedurende een maand dagelijks tot tweemaal toe brood te leveren aan een checkpoint waar vijftien tot twintig personen werkten (CGVS, II, 28 april 2023, p. 7, 9 en 10) redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij meer dan vijf namen kan opnoemen van personen die daar werkten, temeer verzoekende partij nog verklaarde dat iedereen in de controlepost haar kende (CGVS II, 28 april 2023, p. 11), wijst de Raad er voorts op dat het geheel is van de vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden inzake haar werk voor de checkpoint die maken dat er geen geloof hieraan kan gehecht worden.

Zo blijkt verder dat zij tegenstrijdig is waar zij eerst verklaarde dat de commandant het contract inzake haar werk voor de checkpoint opstelde en ondertekende (CGVS II, NPO, 28 april 2023, p. 3) om dan, wanneer zij geconfronteerd wordt met de inhoud van het contract te stellen dat zij niet weet wie het contract heeft opgesteld (CGVS II, NPO, 28 april 2023, p. 23 en 24). Dergelijke tegenstrijdigheid kan, anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, geenszins afgedaan worden als een *“bepaalde tegenstrijdigheid”*. Aangezien haar werk voor de checkpoint de rechtstreekse aanleiding was waardoor zij geïnterviewd werd door de taliban mag van verzoekende partij verwacht worden dat zij – wanneer zij ter staving van dit werk enig document voorlegt – coherente verklaringen kan afleggen over dergelijke documenten. Samen met de vaststelling dat verzoekende partij geen coherente verklaringen aflegt over het voorgelegde document alsook de vaststelling dat het voorgelegde document slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit en de herkomst aldus niet kan worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624) en dat tevens dient te worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (Map Landeninformatie, COI Focus, Afghanistan, Corruptie en documentenfraude, 14 januari 2021 (update)) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt en dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat, kan verzoekende partij met een verwijzing naar dit document niet volstaan om haar werk voor de checkpoint aannemelijk te maken.

De Raad stelt verder ook vast dat verzoekende partij de overige motivering inzake de ongeloofwaardigheid van haar werk voor de checkpoint volledig ongemoeid laat en niet de minste concrete kritiek hiertegen ontwikkelt: *“Het valt ook op dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u voedsel en water naar de checkpoint bracht, terwijl u op het CGVS expliciet stelde dat u enkel brood en geen drank bezorgde (CGVS II, p.10). Ook deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan het geloof in de opdracht die u zou hebben uitgevoerd. Voorts rijst ook de vraag waarom u werd aangeworven voor deze taak, die de leden van de checkpoint gemakkelijk zelf kon uitvoeren in plaats van op hun gsm te zitten (CGVS I, p.12,13). U diende immers het huis van de commandant binnen te gaan waar u van zijn vrouw het brood in ontvangst diende te nemen. In de Afghaanse cultuur is de aanwezigheid van een niet-verwante man in een huis met enkel vrouwen evenwel niet aanvaard, hetgeen u ook zelf erkent wanneer u ter verklaring*

opwerpt dat u omdat u jong was het huis van de commandant binnen mocht (CGVS I, p.11-12). U gaat er echter aan voorbij dat u in werkelijkheid zo'n 22 jaar oud was toen u Afghanistan verliet, zoals blijkt uit het hierboven aangehaalde leeftijdsonderzoek. Met uw werkelijke leeftijd valt ook uw voorstelling dat u dit werk deed direct nadat u van school thuis kwam in duigen (CGVS 1, p. 11,12). Ook voor de vergoelijking van het risico dat u nam door expliciet steun te bieden aan de lokale politie wees u op uw jonge leeftijd. U was zich bewust van het gevaar en hield uw taak dan ook geheim. U werd hierbij geholpen doordat het door uw jonge leeftijd niet opviel dat u dit werk uitvoerde, zo zei u (CGVS I, p.14)." Gelet op het gebrek aan concrete kritiek hiertegen als de vaststelling hoger dat verzoekende partij de motivering inzake de leeftijdsfraude niet heeft kunnen ontcrachten, acht de Raad deze motivering, die steun vindt in het administratief dossier, pertinent en blijft deze motivering staande.

2.34.4.4. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven doen terecht besluiten dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden werk van verzoekende partij voor de checkpoint. Aangezien dit werk de rechtstreekse aanleiding was voor de problemen met de taliban leidt voorgaande vaststelling eveneens tot het besluit dat geen geloof gehecht kan worden aan deze problemen. Dit alles nog temeer, zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert, verzoekende partij aangaande deze problemen er evenmin in slaagt om plausibele en coherente verklaringen af te leggen.

Met haar betoog dat zij niet aanwezig was op het moment dat haar vader de dreigbrief van de taliban vond, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat: *"Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u een dreigbrief van de taliban ontving. Vooreerst was u niet in staat om de omstandigheden waarin uw vader de brief vond aannemelijk te maken. U verklaarde dat uw vader de brief voor het ochtendgebed vond op het terras van de moskee (CGVS I, p.15). De brief lag daar gewoon en uw vader raapte hem op (CGVS I, p.15). Volgens uw verklaringen was dit echter geen plaats waar specifiek brieven achtergelaten werden (CGVS II, p.14). U had tevens geen weet van andere mensen die op deze manier brieven van de taliban ontvingen, noch of er voor of na uw brief nog brieven op deze plaats gegooid werden (CGVS II, p.14).* Immers het argument dat verzoekende partij niet aanwezig was op het moment dat haar vader de dreigbrief vond, doet hoegenaamd geen afbreuk aan de vaststelling dat de door de verzoekende partij verklaarde omstandigheden waarin haar vader de dreigbrief vond niet aannemelijk zijn. Dat de dreigbrief gewoon op het terras van de moskee lag terwijl dit geen plaats is waar specifiek brieven worden achtergelaten en verzoekende partij ook geen weet heeft van andere mensen die op die manier brieven van de taliban ontvingen noch of er voor of na deze brief nog brieven op deze plaats gegooid werden is zoals de commissaris-generaal terecht motiveert geenszins aannemelijk.

Waar verzoekende partij er voorts nog op wijst dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, de inconsistenties in zijn verhaal niet noodzakelijk een teken zijn van ongeloofwaardigheid, stelt de Raad vast dat haar betoog geen afdoende verklaring is voor haar tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over wie er bij haar vader was op het moment dat hij de dreigbrief vond en of zij al dan niet de dreigbrief zelf las. De tegenstrijdigheden en inconsistenties hebben immers betrekking op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst en gebeurtenissen die, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht kunnen worden in het geheugen van verzoekende partij te zijn gegrift. Bijgevolg mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij tijdens haar procedure internationale bescherming eenduidige verklaringen aflegt over deze feiten, die de essentie uitmaken van haar vluchtrelaas, *quod non in casu*. Daarenboven staft verzoekende partij eventuele geheugenproblemen niet met een medisch attest.

Wanneer uit de verklaringen van verzoekende partij verder blijkt dat zij stelde dat haar regio onveilig was, de taliban 's nachts aanwezig waren en zij via een dreigbrief met de dood bedreigd werd door de taliban (CGVS I, NPO, 21 maart 2023, p. 9 en 23) kan redelijkerwijze aangenomen worden dat haar vader die eveneens op de hoogte was van de bedreiging dergelijke bedreiging niet zonder meer zou afdoen als *"niet serieus"* (CGVS II, NPO, 28 april 2023, p. 16). Dit temeer uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij diezelfde dag dat haar vader de dreigbrief vond de commandant inlichtte over deze dreigbrief die stelde dat *"het een probleem kon zijn"* (CGVS II, NPO, 28 april 2023, p. 16). In die optiek is het dan ook geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij na de ontvangst van de dreigbrief verder ging met haar werk. Met de stelling thans dat zij verder ging met haar werk omdat zij geld nodig had, slaagt verzoekende partij er geenszins in dergelijke onlogisch gedrag te verklaren. Dit temeer verzoekende partij bij de commissaris-generaal expliciet gevraagd werd waarom zij alsnog verder bleef brood leveren louter stelde: *"Want mijn vader zei dat het niet serieus was."* (CGVS II, NPO, 28 april 2023, p. 16). Geenszins gaf zij op dat moment aan dat de reden voor haar onlogisch gedrag gelegen lag in het feit dat zij geld

nodig had. Dit betreft derhalve ook een *postfactum* verklaring die de vastgestelde onaannemelijkheden niet kan verantwoorden.

Zoals de commissaris-generaal voorts pertinent motiveert mag van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat deze zich grondig informeert over de kernaspecten van zijn vluchtrelaas. Verzoekende partij kan haar gebrekkige kennis aangaande het huisbezoek van de taliban dan ook niet vergoelijken met de stelling dat zij binnen in het huis is gebleven. Algehele lezing van de gehoorverslagen leert dat verzoekende partij zich geen enkele moeite heeft getroost om zelf door te vragen bij haar familie, zoals haar moeder, over het huisbezoek van de taliban. De vaststelling dat haar kennis over het huisbezoek van de taliban uitermate beperkt is, doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

De Raad ziet evenmin in hoe verzoekende partij met haar betoog dat *“(d)e talibanleden waren op zoek naar (haar), maar omdat ze (haar) niet vonden, hebben ze (haar) vader meegenomen”* afbreuk kan doen aan de motivering: *“Voorts is het ook compleet onlogisch dat de taliban langskwamen omdat ze naar u op zoek waren, vervolgens uw vader meenamen, maar verder niets zeiden (CGVS I, p.20).”* Immers wordt verzoekende partij niet tegengeworpen dat het onlogisch is dat haar vader werd meegenomen terwijl de taliban naar haar op zoek waren, maar wordt haar wel tegengeworpen dat het onlogisch is dat de taliban geen instructie of bedreiging aan haar familie doorgaven aangezien ze op zoek waren naar verzoekende partij. Zoals de commissaris-generaal immers terecht vaststelt: *“Indien de taliban u werkelijk zochten, kan er wel verwacht worden dat ze iets van instructie of bedreiging aan uw familie doorgaven.”*

Waar verzoekende partij weerom stelt dat *“wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal”* om de motivering: *“Voorts legde u ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent wat uw maternale oom deed nadat de taliban uw vader meenamen. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw broers te jong waren en dat u niet wist of uw maternale oom naar uw vader zocht, u vroeg het hem ook niet (CGVS I, p.21-22). U voegde daaraan toe dat er geen plaats is waar ze naartoe konden gaan om het te vragen (CGVS I, p.22). U verklaarde tevens dat uw maternale oom wel naar de dorpsoudsten ging om te vragen een brief voor u te schrijven om te bevestigen dat uw leven weldegelijk in gevaar was (CGVS I, p.22). Tijdens uw tweede onderhoud stelde u dat uw familie probeerde iets over uw vader te vinden en dat ze daarom naar de maliks gingen. Deze maliks deden echter niets, ze gingen niet op zoek naar uw vader (CGVS II, p.9). Dat u eerst verklaarde het niet te weten, maar in een volgend persoonlijk onderhoud wel stelde dat uw familie naar uw vader gezocht had, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. Het is ook frappant dat uw familie verder geen stappen ondernam. Behalve de maliks lichtte ze niemand in over uw vermiste vader (CGVS II, p.23). Ook de houding van de maliks kan niet begrepen worden. Op de vraag van uw familie om uw vader te zoeken antwoordden ze eenvoudigweg dat ze niet weten waar ze naartoe zouden moeten gaan. Nochtans ligt het voor de hand dat uw vader zich bij de taliban bevindt, zoals u ook zelf aangaf, waardoor deze uitspraak van de ouderen elke voeling met de situatie mist (CGVS II, p.9,22,23). Er kan immers aangenomen dat de ouderen voor de machtsovername, maar zeker erna, in staat waren om de taliban te contacteren indien ze dat wensten .”* te ontcrachten, herhaalt de Raad dat haar betoog geen afdoende verklaring is voor haar tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen inzake haar kennis over het feit of haar familie naar haar vader gezocht had, dat haar familie geen verdere stappen ondernomen had en dat de ouderen verklaarden niet te weten waar te moeten zoeken naar haar vader. De tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden hebben immers betrekking op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst en gebeurtenissen die, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht kunnen worden in het geheugen van verzoekende partij te zijn gegrift. Bijgevolg mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij tijdens haar procedure internationale bescherming eenduidige verklaringen aflegt over deze feiten, die de essentie uitmaken van haar vluchtrelaas, *quod non in casu*. De Raad benadrukt daarenboven nogmaals dat verzoekende partij eventuele geheugenproblemen niet met een medisch attest staft.

Ook haar argument dat het niet zeker is of haar vader nog leeft, kan geenszins overtuigen om de onaannemelijke verklaring over de houding van de maliks te verklaren. Immers, zoals verzoekende partij verklaarde werd haar vader door de taliban meegenomen en is hij sindsdien vermist (CGVS II, NPO,28 april 2023, p. 22). Nu blijkt de verklaringen van verzoekende partij haar vader werd meegenomen door de taliban is het in die optiek dan ook geenszins aannemelijk dat de maliks zouden antwoorden niet te weten waar ze naartoe zouden moeten gaan om zich te informeren over het lot van haar vader (CGVS II, NPO, 28 april 2023, p. 22).

2.3.4.5. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij volgende pertinente motivering volledig ongemoeid laat: *“Ten slotte stelde u dat u niet wist of de taliban na uw vertrek uit Afghanistan nog op zoek waren naar u (CGVS I, p.22). Dat u hierover geen informatie had en u zich hierover ook niet informeerde bij uw familie, is niet redelijk noch ernstig aangezien u nog steeds op regelmatige basis contact heeft met uw moeder en uw maternale oom.”* Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en blijft derhalve staande.

2.3.4.6. Met haar algemeen betoog voorts dat *“bij de beoordeling van de geloofwaardigheid (..) rekening (moet) worden gehouden met alle beschikbare bewijzen”* en *“(d)it betekent dat ook met het schriftelijk bewijsstuk rekening moet worden gehouden voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen”* gaat de verzoekende partij geheel voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal dat zij slechts kopieën heeft voorgelegd, dat de taskara van haar vader en haarzelf geen bewijskracht hebben inzake de vrees voor de taliban, dat de bevestigingsbrief van de dorpsouderen een gesolliciteerd karakter heeft, dat de contracten en de dreigbrief ook inhoudelijk werden afgetoetst aan haar verklaringen en dat uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratief dossier: Map Landeninformatie, COI Focus, Afghanistan, Corruptie en documentenfraude, 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden zodat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is. Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de documenten tevens aan een feitelijke, concrete beoordeling zijn onderworpen en niet zonder meer als vervalst worden afgedaan. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij de uitgebreide overwegingen van de bestreden beslissing in verband met de door haar voorgelegde documenten voor het overige geheel ongemoeid laat, zodat deze overwegingen, die door de Raad terecht en pertinent worden bevonden, onverminderd overeind blijven.

2.3.4.7. Met het volharden in haar uiteengezette vluchtmotieven en het op niet dienstige wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de verwerende partij zoals hoger is gebleken vermag verzoekende partij de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet te ontkrachten.

2.3.4.8. Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij tot een risicogroep behoort en hierbij verwijst naar een nota van Nansen aangaande Afghanistan waarin de risicogroepen worden opgesomd waarvan gewag wordt gemaakt in de EUAA Country Guidance van april 2022, benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd waarom de verklaringen van verzoekende partij over haar vrees voor vervolging omwille van de door haar aangehaalde elementen niet geloofwaardig zijn. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij die hierop een ander licht werpt.

2.3.4.9. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij ingeroepen vervolgingsfeiten en geopperde vrees voor de taliban.

2.3.4.10. Wat betreft het verblijf van verzoekende partij in het Westen, duidt de Raad erop dat dienaangaande op goede gronden het volgende wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city

.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

In tegenstelling tot de blote bewering van uw advocaat dat u louter omwille van uw verblijf in Europa als tegenstander van de taliban aanzien zou worden blijkt uit de landeninformatie niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging (CGVS II, p.24). Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

Door verzoekende partij worden in het verzoekschrift geen concrete elementen bijgebracht die hierop een ander licht werpen. In de aanvullende nota stelt zij dat verschillende rapporten wijzen op een verhoogd risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering en legt zij stukken neer waaruit haar integratie moet blijken, meer bepaald loonfiches en een attest van tewerkstelling.

De Raad benadrukt evenwel dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het

bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geïmagineerd en/of worden vervolgd.

De verzoekende partij reikte gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden noch blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïmagineerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde een ongelovige en/of besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekende partij momenteel minstens vijftientig jaar oud is en in mei 2020, op minstens eenentwintig en een half jarige leeftijd, uit Afghanistan is vertrokken om in oktober 2021 in België toe te komen. Verzoekende partij verblijft bijgevolg iets meer dan twee jaar in België en heeft haar vormende jaren in Afghanistan doorgebracht zodat kan worden aangenomen dat zij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat haar verblijf sinds iets meer dan twee jaar zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe.

Met een loutere verwijzing naar het feit dat zij in België verblijft, een baan heeft en loonfiches kan voorleggen alsook dat zij ter terechtzitting een beetje Nederlands blijkt te spreken, toont verzoekende partij niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij Pashtou spreekt, zij nog steeds praktiserend moslim is, zij meedoet aan de ramadan, en zij nog regelmatig contact heeft met haar familie in Afghanistan (CGVS, NPO, 28 april 2023, p. 2, 4-5 en NPO, 21 maart 2023, p. 5).

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden geïmagineerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

2.3.4.11. In de mate dat verzoekende partij nog wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg

noodzakelijk, alwaar verzoekende partij echter in gebreke blijft. Immers citeert zij slechts uit algemene landeninformatie zonder echter deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken.

2.3.4.12. Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door

de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.3.4.13. De Raad onderstreept dat verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten en informatie aanlevert, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.4.14. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.4.15. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Met een loutere verwijzing naar de mensenrechtenschendingen die door de taliban worden begaan, doet verzoekende partij geenszins afbreuk aan deze vaststelling.

Waar zij betoogt dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert onvoldoende recent is, dient door de Raad te worden vastgesteld dat zij evenwel nalaat andersluidende informatie bij te brengen waaruit kan blijken dat de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie niet (langer) correct is. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8). De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij, verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.4.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER